

POKRAČOVANIE SVETOVÉHO BESTSELLERU
ROD ZEME A KRVI

SARAH J.
MAAS

ROD
NEBIES
a
POVETRIA

MESTO
LUNY

ROD
NEBIES
a
POVETRIA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

Séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁEOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU
VEŽA NA ÚSVITE
KRÁEOVSTVO Z POPOLA

Novely k sérii *Trón zo skla*
VRAŽEDNÁ ČEPEL

VYMAEOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

Séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU
NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU
NA DVORE ZO STRIEBORNÝCH PLAMEŇOV
NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

Séria Mesto Luny
ROD ZEME A KRVI
ROD NEBIES A POVETRIA

SARAH J. MAAS
MESTO LUNY

ROD
NEBIES
a
POVETRIA

sloart

Copyright © Sarah J. Maas, 2022
Map by Virginia Allyn
Endpapers and interior art by Carlos Quevedo
Translation © Milica Nováková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-566-5896-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – Crescent City Series, Book 2: House of Sky and Breath,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury Publishing, New York 2022,
preložila Milica Nováková.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Pre Robin Rueovú,
nebojácnu agentku a skutočnú priateľku*

MESTO LUNY

ANJELSKÁ BRÁNA

POLMESIAC

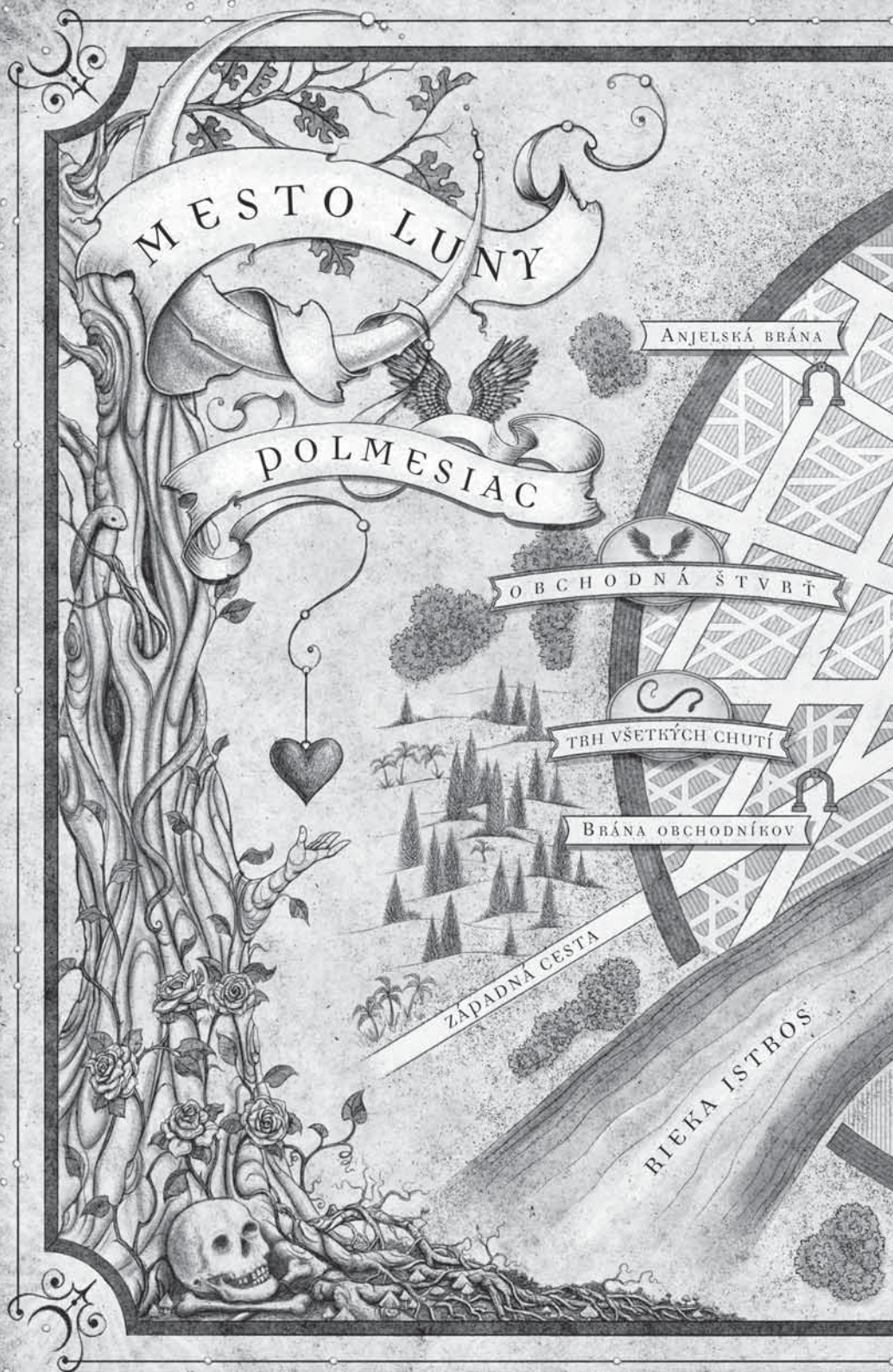
OBCHODNÁ ŠTVŔŤ

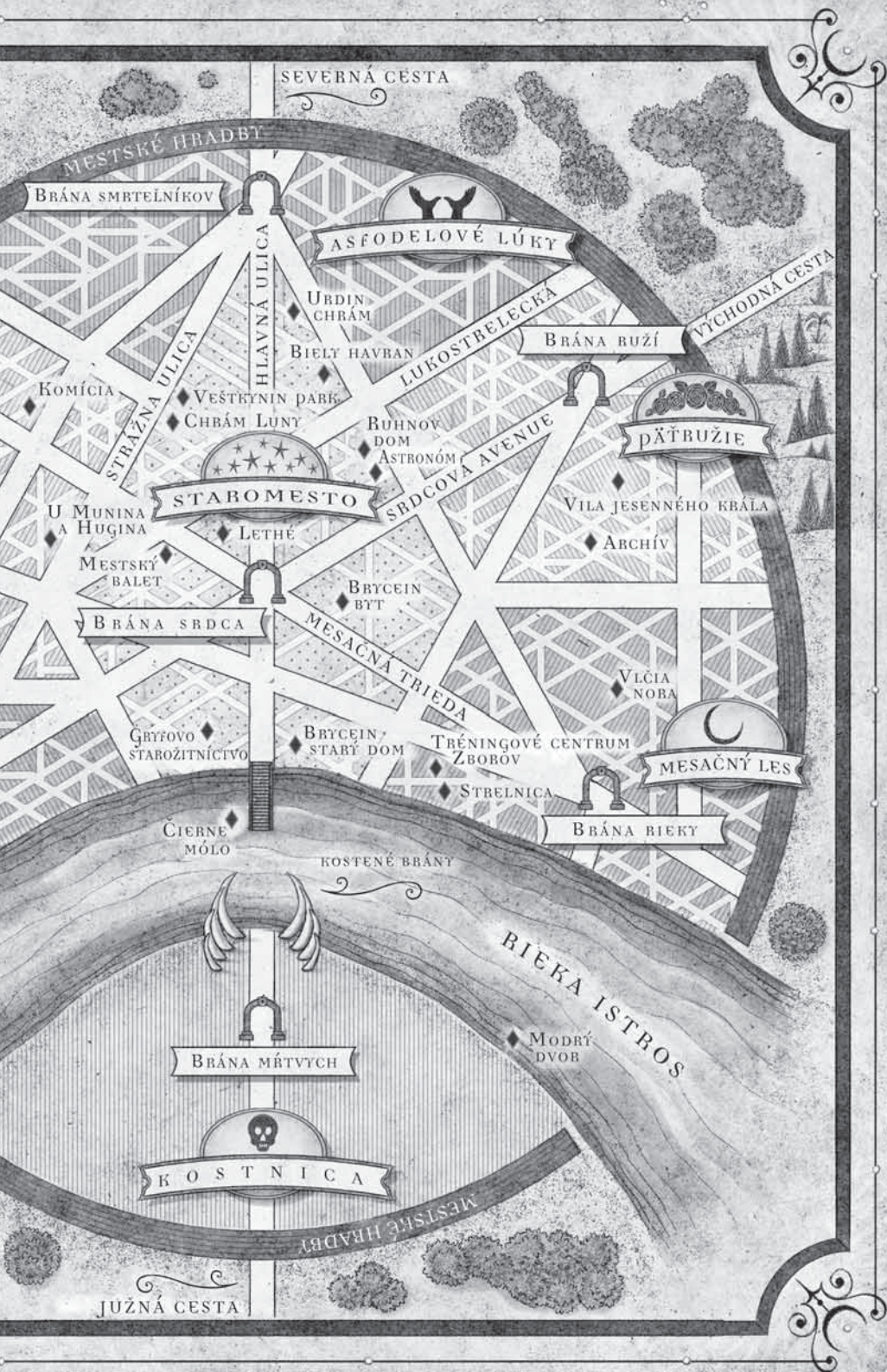
TRH VŠETKÝCH CHUTÍ

BRÁNA OBCHODNÍKOV

ZAPADNÁ CESTA

RIEKA ISTROS

ŠTYRI RODY MIDGARDU

*Vyhlásené v roku 33 p. v. Imperiálnym senátom
vo Večnom meste.*

ROD ZEME A KRVI

Premenliví, ľudia, bosorky, obyčajné zvieratá a mnohí ďalší,
čo poslúchajú Cthonu, ako aj niektorí, ktorých si vybrala Luna.

ROD NEBIES A POVETRIA

Malachovia (anjeli), féri, elementáli, raráškovia*
a všetci požehnaní Solasom spolu s niektorými, ktorých má rada Luna.

ROD MNOHÝCH VÔD

Riečni duchovia, méri, vodné zvery, nymfy, kelpie,
nokkovia a ďalší, na ktorých dohliada Ogenas.

ROD PLAMEŇOV A TIEŇA

Démonaci, kosci, prízračníci, vampíri, drakovia,
draci, nekromanti a mnoho ďalších zlých a bezmenných bytostí,
ktoré ani sama Urd nevidí.

* Raráškov vylúčili z ich rodu, pretože sa vzbúrili spolu s padlými,
a sú považovaní za podradných, aj keď veľa z nich sa s tým odmieta zmieriť.

PROLÓG

Sofie v tábore smrti v Kavelle prežila dva týždne.

Dva týždne a stráže – hrôzovci – ju ešte stále nevyňuchali. Všetko išlo podľa plánu. Smrad, ktorý sa na ňu nalepil počas tých dní strávených v dobytčom nákladiaku, spoľahlivo zakryl pach jej krvi. Nezradil ju, ani keď ju spolu s ostatnými hnali od jedného tehlového baraku k druhému. Tábor bol ako nové Pekklo, no len malá ukážka, model toho, čo asteri plánujú urobiť so svetom, ak bude vojna pokračovať.

Dva týždne na tomto mieste a ten smrad sa jej votkal do pokožky až tak, že oklamal aj citlivé vlčie ňufáky. Dnes ráno stála v rade na raňajky iba pár krokov od strážcu a ani len nezavetril jej smerom.

Malé víťazstvo. V týchto dňoch padol dobre každý úspech, akokoľvek drobný.

Polovica základní vzbúrencov Ophionu už padla a ďalšie budú čoskoro nasledovať. Teraz však pre ňu existovali len dve miesta: toto a prístav v Servaste, jej cieľ. Sama, hoci aj peši, by sa tam poľahky dostala ešte dnes. Zriedkavá výhoda toho, že sa mohla premieňať z človeka na vanirku – a toho, že sa ako jedna z mála ľudí ponorila.

V podstate to z nej urobilo vanirku. Život sa jej značne predĺžil a získala aj všetky ostatné výhody plynúce z ponorenia. Jej ľudská rodina ich nikdy nemala ani mať nebude. Možno by sa neunúvala ponoriť, keby ju k tomu nenabádali rodičia – vo svete, ktorý bol rozhodnutý jej druh vyhubiť, hojive schopnosti nadobudnuté po ponore predstavovali dodatočnú ochranu. A tak to spravila. Pod rúškom tajomstva v zadnej uličke v prísne tajnom ilegálnom centre ponoru, kde jej kotvu robil chlipný satyr a kde sa platilo prvou dávkou prvosvetla. Za tie roky, čo odvtedy uplynuli, sa naučila nosiť svoju ľudskosť ako masku, zvonku aj zvnútra. Možno aj mala všetky črty vanirky, ale nikdy vanirkou *nebude*. Nie v srdci, nie v duši.

Ale dnes... dnes sa Sofie vôbec nebránila predstave, že trochu povolí tej príšere uzdu.

Cesta vzhľadom na dvanásť postavičiek krčiacich sa v blate pri ostnatom drôte za jej chrbtom nebude jednoduchá.

Päť chlapcov a šesť dievčat, ktorých našiel jej trinásťročný brat. Ten ich strážil ako pastier svoje stádo. Emile ich dostal z priční v barakoch. Pomáhal mu aj ďalší človek – kňaz slnka, ktorý v tej chvíli plnil úlohu predsunutej hliadky pri chatrči tri metre od nich.

Deti mali sivastú pokožku a boli vychudnuté. Priveľké oči, pohľady beznádejné.

Sofie ich príbehy nepoznala. Pravdepodobne boli rovnaké ako ten jej: ich rodičia boli vzbúrenci, ktorých buď chytili, alebo zradili.

Sofie pred pazúrmí hrôzovlkov uchránilo obyčajné sprosté šťastie – aspoň doteraz. Pred tromi rokmi sa aj s priateľmi zdržala dlho do noci v univerzitnej študovni. A keď sa po polnoci vracala domov, všimla si rozbité okná, rozmlátené vchodové dvere a nasprejovaný nápis *VZBÚRENECKÉ HOVNÁ* na múre ich obyčajného domu na predmestí. Okamžite sa rozbehla. Len Urd mohla ďakovať za to, že hrôzovlk stojaci na stráži pred dverami ju nezazrel.

Neskôr sa jej podarilo overiť si, že rodičia sú mŕtvi. Mučila ich Laň alebo jej výberová jednotka – až do samého neľudského konca. Po mesiacoch tvrdej práce pre Ophion prenikla do jeho štruktúr a dostala sa k správe, podľa ktorej jej starých rodičov odvliekli do tábora Bracchus na severe a spolu s ďalšími staršími ľuďmi zastrelili počas hromadnej popravy. Ich telá sú pochované v masovom hrobe.

A jej brat... o ňom Sofie nenašla nič. Až doteraz. Roky pracovala pre vzbúrencov Ophionu výmenou za akékoľvek čriepky informácií o Emilovi alebo jej rodine. Nerada myslela na to, čo robila, aby jej tie informácie prezradili. Špehovanie, zabíjanie, aby z obetí vypáčila tajné správy – to všetko jej ťažilo dušu ako olovený plášť.

Potom však Ophion uznal, že už spravila dosť, aby si zaslúžila vedieť, že Emila poslali sem a že to dokonca prežil. Konečne mala miesto. A presvedčiť Velenie, aby jej sem dovolili ísť... to bola ďalšia prechádzka po mŕtvom poli.

Napokon na to potrebovala Pippinu pomoc. Velenie Pippu, ich vernú a odhodlanú bojovníčku, veliteľku elitnej jednotky Svetlopád, počúvalo. Najmä keď sa počty bojovníkov v Ophione prudko zvýšili. Sofie, ktorá bola v podstate človek, ale pritom... Vedela, že je pre nich cenná, keďže jej však v žilách prúdila vanirská krv, nikdy jej nebudú úplne dôverovať. A tak z času na čas potrebovala Pippu. Práve tak, ako Pippin Svetlopád na misiách niekedy potreboval Sofiine schopnosti.

Pippa jej nepomáhala preto, že by boli priateľky. Sofie si bola viac-menej istá, že v Ophione nič také ako priateľstvo neexistuje. Ale Pippa bola oportunistka – a dobre vedela, čo pre ňu bude znamenať, ak sa tá operácia podarí a Sofie sa vráti ako víťazka. Ktoré dvere u Velenia jej Sofiine úspech otvorí.

Týždeň po tom, čo Velenie schválilo jej plán, a viac než tri roky po tom, čo jej rodinu uniesli z vlastného domu, Sofie vkročila do Kavally.

Počkala si na stráž, hrôzovka, ktorému sa dopotáčala do cesty len míľu odtiaľ. Okamžite našli falošné vzbúrenecké dokumenty, čo si všila do pláštá. Netušili, že Sofie má pri sebe, presnejšie v hlave, aj informáciu, ktorá by sa mohla stať posledným dielikom vojny proti asterom.

Smrteľným úderom, čo vojnu ukončí.

Ophion príliš neskoro zistil, že prv ako odišla do Kavally, konečne dokončila misiu, na ktorú sa pripravovala roky. Postarala sa o to, aby sa ešte pred jej odchodom Pippa aj Ophion dozvedeli, že tú správu získala. Určite dodržia sľub, že ich aj s Emilom odtiaľto dostanú. Vedela, že za to poriadne zaplatí – aj za to, že tú informáciu potajomky získala, aj za to, že ju využívala ako svoj štít.

Ale to všetko počká.

Hliadka hrôzovkov ju vypočúvala dva dni. Dva dni a potom ju hodili k ostatným do toho nákladiaka na dobytok, presvedčení, že je iba bláznivá dievča, ktoré jej milenec zneužil na prepašovanie dokumentov.

Nikdy nečakala, že sa jej niekedy zide, že si ako vedľajší odbor vybrala divadlo. Priam počula profesorov kritický hlas, keď hrala svoju úlohu, zatiaľ čo jej trhali nechty. Falošnú výpoveď zahrála s rovnakou úprimnosťou, akú kedysi prenášala na javisko.

Ktovie, či si Velenie uvedomilo, že aj na nich použila svoje schopnosti.

V podstate ju to netrápilo. Aspoň nie do zajtra. Dnes záležalo iba na tom, aby všetko išlo podľa jej zúfaleho plánu. Ak ju nezradili, ak si Velenie ne-uvedomilo pravdu, o dvadsať míľ ďalej ich čaká loď, čo ich odvezie z Pangery. Pozrela sa na deti okolo seba a modlila sa, aby sa na ňu zmestilo viac ako len tri osoby, ktoré nahlásila.

Prvých desať dní v Kavalle strávila iba tým, že sa snažila zazrieť brata – aspoň náznak toho, kde v rozľahlom tábore ho má hľadať. A pred niekoľkými dňami ho zbadala v rade na jedlo. Predstierala, že sa potkla, aby zakryla šok, radosť i žiaľ.

Tak sa vytiahol. Už bol vysoký ako ich otec. Bol koš' a koža, samá ruka-samá noha, mal ďaleko od zdravého trinásťročného chalana, ktorým by mal byť, ale tá tvár... bola to tvár, ktorú si pamätala z detstva, len s prvými náznakmi mužnosti.

Dnes využila šancu a prekĺzla do jeho baraka a na jeho pričnu. A napriek tým trom rokom a príkoriať, ktoré pretrpeli, okamžite ju spoznal. Sofie by ho hneď odviedla preč, keby ju neprosil, aby zobrali aj ostatných.

Tak sa okolo nej krčilo dvanásť detí.

Už čoskoro zabláčia sirény. Ako zistila, v tábore mali rôzne sirény na všetko. Jedny ohlasovali budiček, iné čas jedla, ďalšie náhodné kontroly.

Nízkou hmlou k nej doletel ľútostivý škrek vtáka. *Vzduch je čistý.*

S tichou modlitbou vďaky ku kňazovi slnka a k bohu, ktorému slúžil, Sofie zdvihla dobitú ruku k elektrickému plotu. Ani sa nepozrela na chýbajúce nechty, ani na podliatiny, nevšímala si, aké má zmeravené a stuhnuté ruky. Len precítila, ako sa do nej s praskotom valí elektrina z plota.

Cez ňu, do nej, a *stáva* sa ňou. Stáva sa jej súčasťou, aby ju mohla použiť, ako bude chcieť.

Stačila len myšlienka a elektrina z plota začala znovu prúdiť cez jej ruku von. Končeky prstov, v ktorých zvierala kovový plot, jej iskrili a kov pod jej dotykem zmenil farbu na oranžovú, potom na červenú.

Prešla dľaňou nadol. Pokožku mala takú rozhorúčenú, že rozrezala drôty aj kov. Emile šeptom upokojoval ostatných, aby ani nemukli, ale aj tak Sofie počula, ako jeden z chlapcov zašepkal: „*Bosorka.*“

Typický ľudský strach z tých, ktorí mali vanirské schopnosti – zo žien, čo mali tú ohromnú moc. Neotočila sa a nepovedala mu, že moc, ktorá cez ňu prúdi, nie je moc bosorky, ale niečo oveľa vzácnejšie.

Rukou dosiahla studenú zem. Plot bol rozrezaný a Sofie roztiahla pletivo. Diera bola taká veľká, že sa ňou s trochou námahy prepchala. Deti podišli bližšie, ale dala im znamenie, aby zostali, kde sú, a skúmala blatistú krajinu za plotom. Cesta medzi táborem a papradím a vysokými borovicami bola prázdna.

Lenže nebezpečenstvo im hrozilo najmä zozadu. Otočila sa k pozorovacím vežiam v rohoch tábora, v ktorých striehli stráže s ostreľovačskými puškami neustále namierenými na cestu.

Sofie sa nadýchla a sila, ktorú si vzala z plota, ňou otriasla. Bodové svetlá na druhej strane tábora zapraskali a vyleteli z nich spŕšky iskier. Stráže sa s pokrikom otočili tým smerom, aby videli, čo sa deje.

Sofie roztiahla plot ešte viac, ruky ju boleli, kov sa jej zarezával do dlaní. So zastonaním povedala deťom, aby *bežali, bežali, bežali...*

Drobné tiene v otrhaných špinavých sivých uniformách, ktoré boli v jasnom svetle mesiaca v splne príliš svetlé, príliš viditeľné, rýchlo prebehli dieťou v plote a cez blatistú cestu do hustého papradia a do strmej úžľabiny za ňou. Emile išiel posledný. Pohľad na jeho vysokú postavu ju stále šokoval rovnako ako zásah prúdom.

Sofie však nad tým nerozmýšľala. Rozbehla sa za ním, hoci bola slabá od hladu, namáhavej práce a utrpenia na tom mieste, z ktorého ju bolela duša. Pod bosými nohami cítila blato a kamienky, ale viac ako bolesť vnímala tučet bledých tváričiek vyzeraúcich z papradia. „*Rýchlo, rýchlo, rýchlo,*“ zašepkala.

Dodávka ich dlho čakať nebude.

Jedno z dievčat sa zatackalo, keď sa postavilo a zamierilo k náprotivnému svahu, ale Sofie ho chytila za kostnaté plece a podoprela ho. Spolu sa potkýnali cez papradie, čo im šľahalo nohy, a cez korene, do ktorých sa im zamotávali členky. Rýchlejšie. Musia ísť *rýchlejšie...*

Zavyla siréna.

Ten tón Sofie ešte nepočula, ale pochopila, čo znamenal: *Útek*.

Po stromoch sa rozbehli lúče svetlometov, práve keď Sofie s deťmi zdolali vrchol kopca a padli do rokliny za ním. Takže hrôzovci boli vo svojich ľudských podobách. To bolo dobré, pretože v tej podobe ich zrak nebol taký ostrý, ale aj zlé, pretože to znamenalo, že sú ozbrojení.

Sofie sa zadržol dych v hrudi, ale sústredila sa a vyslala výboj svojej moci. Svetlomety zhasli. Ani prvosvetlo jej nemohlo vzdorovať. Ozvali sa výkriky – mužské a hrozivé.

Sofie prebehla na čelo skupinky a Emile sprievod uzatváral, aby nikoho cestou nestratili. Hrud' sa jej nadmula pýchou, hoci premiešanou s hrôzou.

Vedela, že ak ich chytia, do tábora sa už živí nevráti.

S horiacimi stehnami prešprintovala na vrchol svahu rokliny. Nechcela ani pomyslieť, ako to zvládnu deti, ich roztrasené kolená vyzerali, že ich ledva držia na nohách. Keď dobehli na vrchol, začuli za sebou vytie hrôzovkov, neľudský zvuk z ľudských hrdiel. Výzva na lov.

Hnala deti rýchlejšie. Hmla, papradie, stromy a kamene...

Keď jeden z chlapcov padol, Sofie ho zdvihla a ďalej ho niesla, sústreďiac sa na drobné rúčky, čo jej zvierali predok koše.

Rýchlo, rýchlo, rýchlo...

Konečne boli pri ceste a na ceste stála dodávka. A pri nej čakal agent Striebroluk.

Jeho skutočné meno nepoznala. Nechcela ho vedieť, aj keď mala slušnú predstavu, kým je. Ale pre ňu navždy zostane striebrom, Silverom. A čakal ju.

Povedal, že nebude. Vraj ho Velenie zabije, ak opustí svoju misiu. *Pippa* ho zabije. Alebo to prikáže urobiť niekomu zo Svetlopádu.

Napriek tomu prišiel so Sofie, schovával sa vonku dva týždne, až kým Sofie včera nevyslala záblesk prvosvetla – jediný signál, čo sa mu odvážila dať v tábore smrti plnom vanirov –, ktorý bol dohodnutým znakom, že o dvadsaťštyri hodín má čakať.

Povedala mu, aby nepoužíval svoju moc. Aj keby bol vďaka nej útek bezpečnejší a jednoduchší, príliš by ho to vyčerpalo. A ona ho bude potrebovať v plnej sile.

Vo svetle mesiaca mal Silver tvár tesne nad ukradnutou imperiálnou uniformou bledú. Vlasy si ulízal ako všetci tí úlisní namyslení dôstojníci. Zamračil sa na Emila a potom na ostatných jedenásť detí: zjavne počítal, koľko z nich sa zmestí do nenápadnej bielej dodávky.

„Všetci,“ oznámila mu zadržnutým hlasom Sofie, keď sa prihnala k vozidlu. „Všetci, Silver.“

Pochopil. Vždy jej rozumel.

S nadpozemskou ľahkosťou vyskočil z auta a otvoril zadné dvere. O minútu neskôr už Sofie takmer bez dychu sedela vedľa neho, cez predraté oblečenie cítila, ako ju hreje jeho telo, a sledovala, ako zošliapol plynový pedál až na podlahu. Palcom ju hladil po pleci, znovu a znovu, akoby sa uisťoval, že je naozaj tam, že to dokázala.

Žiadne z detí ani nemuklo. Žiadne neplakalo.

Keď sa dodávka hnala do noci, Sofie rozmýšľala, či sú toho ešte vôbec schopné.

Do Servastu im to trvalo tridsať minút.

Sofie sa opierala o Silvera, ktorý napriek tomu, že sa hnal po hrboľatej a krivoľakej vidieckej ceste vysokou rýchlosťou, dohliadol na to, aby deti našli tašky s jedlom, čo mal nachystané vzadu. Bol síce pripravený iba na troch hladošov, ale deti boli zvyknuté podeliť sa aj s málom. Dohliadol tiež na to, aby sa najedla aj Sofie. Dva týždne v tábore ju takmer zničili. Nechápala, ako tam tie deti mohli prežiť mesiace. Roky. Jej brat tam prežil *tri roky*.

„Laň je tu neďaleko. Ráno som dostal správu, že je v Alcene,“ oznámil Silver v ostrej zákrute.

Alcene bolo malé mestečko ani nie dve hodiny cesty odtiaľ – a nachádzal sa tam aj významný muničný a zásobovací sklad imperiálnych jednotiek, jeden z mnohých pozdĺž Osi.

„Naši vyzvedáči naznačili, že mieri týmto smerom.“

Sofie zovrela žalúdok, ale sústredila sa na obliekanie a obúvanie toho, čo jej priniesol.

„Tak dúfajme, že k pobrežiu dorazíme skôr ako ona.“

Silverovi navrelo hrdlo.

„Pippa?“ odvážila sa opýtať.

Myklo mu svalom na sánke. Už roky s Pippou súperili o povýšenie, ktorým by sa dostali do najužšieho okruhu Velenia. *Bláznivá fanatička*, zvykol o Pippe hovoriť zvyčajne po tom, čo Svetlopád pod jej velením nenechal po akcii jediného preživšieho. Sofie rozumela Pippinej oddanosti – veď napokon aj ona sama vyrastala v tom, že je človek. Presne vedela, ako sa k nim vaniri správajú – ako s Pippou a ostatnými pravdepodobne zaobchádzali celý ich život. Silver nikdy úplne nepochopí niektoré ich pohnútky, nikdy neprecíti ich skúsenosti.

„Zatiaľ je ticho. Ale bude pre ňu lepšie, ak bude tam, kde sľúbila.“ V každom slove zaznela nedôvera a odsudzovanie.

Sofie mlčala. Neprezradí mu všetky podrobnosti o správe, ktorú získala, napriek tomu, čo pre ňu znamenal a koľko toho pre ňu urobil. Napriek všetkým tým tichým hodinám, ktoré strávili spojení telami i dušami. Nepovie o tom nikomu, až kým Velenie nesplní svoje sľuby.

Asteri už pravdepodobne zistili, čo odhalila. Laň sem poslali zrejme za ňou, aby ju zastavila, skôr ako o tom povie niekomu ďalšiemu.

Bezprostrednou hrozbou však boli hrôzovlci, ktorí ich s každou míľou bližšie k prístavu doháňali. Ako psy, čo zaňuchali stopu. Podľa toho, ako často sa Silver pozeral do spätného zrkadla, aj on o nich vedel.

Oni dvaja by si možno poradili s niekoľkými premenlivými vlkmi – už sa im to v minulosti podarilo. Ale za utečencami z Kavally určite pošlú viac ako len niekoľkých. Oveľa viac, ako by oni dvaja dokázali premôcť.

Bola prichystaná aj na tú možnosť. Komkrištál odovzdala na Velení ešte skôr, ako sa vydala do Kavally. Jediné spojenie s ich najcennejšou vyzvedačkou. Vedela, že ten malý kúsok kremeňa dobre uschovajú. Rovnako vedela, že Silver sa o Emila postará. Dal jej slovo.

Keď vyľiezli z dodávky, nad úzkymi mólami Servastu a studenými vlnami temného Haldrenského mora sa hadila hmla. Preplietala sa ulicami medzi kamenné domy prístavného mestečka a prvosvetlo v riedko umiestnených pouličných lampách nad dláždenými chodníkmi blikalo. Spoza zatvorených okeníc nepresvitalo žiadne svetlo; v tieňoch a hmle nebolo vidieť jediné auto či chodca.

Vyzeralo to, akoby boli ulice zámerne vyprázdnené, akoby očakávali ich príchod. Akoby sa tunajší obyvatelia – väčšinou chudobní rybári, ľudia aj vaniri spriaznení s rodom mnohých vôd – ukryli, lebo im nejaký inštinkt našepkal, že s hmlou sa neradno zahrávať. Nie dnes.

Pretože dnes sa tu potulujú hrôzovlci.

Viedol ich Silver. Spod čiapy mu vykúkali vlasy, pohľadom strieľal sem aj tam, zbraň mal na dosah po boku. Videla ho už rýchlo zabiť len mocou, ale niekedy bola zbraň pohodlnejšia.

Emile sa držal blízko pri Sofie, keď sa zakrádali po vekom obrúsených uliciach a cez prázdne trhy. Cítila, že ich pozorujú spoza okien. Ale nikto neotvoril dvere, nikto im neponúkol pomoc.

Sofie to bolo jedno. Ak ich na dohodnutom mieste čaká loď, celý zvyšok sveta môže ísť do pekkla.

Vďaka bohom, čierna loď so strieborným nápisom Bodegraven sa pohybovala na vlnách pri dlhom drevenom móle tri bloky pred nimi. V okrúhlych okienkach malého parníka horelo pár prvosvetiel, ale na palube sa nič nepohlo. Emile zalapal po dychu, akoby uvidel samotnú Lunu.

Sofie sa modlila, aby ich za prístavom čakali lode Ophionu, ktoré ich budú sprevádzať a chrániť, presne ako jej to Velenie sľúbilo za cennú osobu, po ktorú išla do tábora. Nezáležalo im na tom, že to je jej brat, pre nich mal hodnotu len kvôli jeho schopnostiam. Kvôli tomu, čo im povedala, že dokáže.

Preskúmala pohľadom ulice, móla, oblohu.

Moc v žilách jej bila súčasne so srdcom. Protirytmus. Kostný bubon, umieračik. Varovanie.

Museli ísť. *Hneď.*

Pohla sa, ale na pleci pocítila stisk Silverovej širokej dlane.

„Sú tu,“ oznámil jej so severským prízvukom. Ostrými zmyslami zachytil prítomnosť vlkov skôr ako ona.

Sofie sa poobzerala po šikmých strechách, mačacích hlavách na chodníkoch, po hmle.

„Ako blízko?“

Silverovu peknú tvár naplnila hrôza a obavy.

„Všade. Doriti, sú všade.“

Iba tri bloky ich delili od spásy. Jeden blok od nich sa ozvali výkriky.

„*Tu! Tu!*“

Jediná sekunda na rozhodnutie. Jediná sekunda – Emile sa zastavil, v očiach mu jasne planul strach.

Už žiaden strach. Už žiadnu bolesť.

„*Bežte!*“ zasyčala Silverovi.

Ten siahol po zbrani, ale ona mu odtisla ruku a pozrela mu do očí.

„Chod' aj s deťmi na loď. Ja vlkov zdržím a prídem za vami.“

Niektoré deti už bežali k mólu. Emile ešte čakal.

„*Bež!*“ zopakovala Silverovi.

Dotkol sa jej líca – jemnučký dotyk – a rozbehol sa za deťmi, kričiac kapitánovi rozkaz naštartovať motory. Ak okamžite neodídu, všetci zomrú.

Otočila sa k Emilovi.

„Chod' na loď.“

Zreničky – mal oči ich matky – sa mu rozšírili.

„Ale ako sa...“

„Sľubujem, že ťa znovu nájdem, Emile. Pamätaj na všetko, čo som ti povedala. *Chod'.*“

Objala ho, a keď držala jeho vychudnuté, kostnaté telo, nadýchla sa jeho vône schovanej pod páchnucimi vrstvami špiny a smradov z tábora. Potom sa Emile odtiahol a takmer sa potkol o vlastné nohy, keď si všimol moc zhromažďujúcu sa jej na končekoch prstov.

„Nech za to draho zaplatia,“ povedal jej ticho.

Zatvorila oči a pripravila sa. Zbierala moc. V celom bloku zhasli svetlá. Keď znovu otvorila oči do tmy, Emile už bol na móle. Silver naňho čakal na mostíku pod jedinou lampou, ktorá zostala svietiť. Pozrela sa Silverovi do očí.

Kývla mu hlavou, dúfajúc, že v tom geste uvidí všetko, čo cíti.

A zamierila tam, odkiaľ sa ozývalo vytie hrôzovlkov.

* * *

Vbehla rovno do zlatých prúdov predných svetiel štyroch áut so znakmi asterov: SPQM a kruh siedmich hviezd. Všetky štyri boli plné hrôzovlkov v imperiálnych uniformách s vyťahnutými zbraňami.

Sofie si okamžite všimla aj zlatovlasú ženu, pohodlne usadenú vo vojenskom kabriolette. Na krku sa jej trblietali strieborný torques.

Laň.

Premenlivá Laň sedela medzi dvomi ostreľovačmi. Všetky zbrane namierili na Sofie. Lidii Cervosovej sa aj v tme zlaté vlasy leskli a na krásnej tvári bolo vidno chladný a krutý výraz. Jantárovými očami hľadela na Sofie, pohľad plný samolúbeho pobavenia. Víťazstva.

Sofie uskočila za roh a vzápätí zahrmeli výstrely ako hromy. V hmle za sebou počula vrčanie Laniných hrôzovlkov. Rozbehla sa do mesta, preč od prístavu, preč od detí na lodi. A preč od Emila.

Silver ju nemohol odtiaľ vziať svojou mocou, pretože nevedel, kde je.

Sofie namáhavo dýchala a šprintovala po prázdnych tmavých uliciach. Hmlistou nocou sa rozľahlo trúbenie lodného rohu, akoby ju prosili, nech sa ponáhľa.

Odpovedalo naň poltucta zavytí za jej chrbtom. Všetky čoraz bližšie.

Takže niektorí sa premenili na vlkov.

Na chodník za ňou dopadali veľké laby, so zaškrípaním zubov prebehla ďalšou uličkou a mierila k tomu jedinému miestu, kde by podľa všetkých máp, ktoré si preštudovala, mala mať šancu ubrániť sa. Lodný roh sa ozval znovu, posledné varovanie pred vyplávaním.

Ak by sa jej podarilo dostať trochu hlbšie do mesta – len trochu hlbšie...

Za sebou počula škrípanie tesákov.

Nezastavuj. Nielen kvôli prenasledovateľom na zemi, ale aj kvôli ostreľovačom na strechách, ktorí len čakali, kým budú môcť zamieriť. Kvôli Lani, ktorá určite vie, k akej informácii sa Sofie dostala. Malo by jej lichotiť, že samotná Laň prišla dohliadnuť na jej dolapenie.

Pred ňou sa zjavilo malé námestie. Sofie sa hnala k fontáne v strede, ešte za behu k nej vystrelila svoju moc, prerazila kameň a kov, až vytryskol gejzír vody a zaplavil námestie. Z okolitých ulíc s čľapotom dobehli vlci, obklúčili ju a premenili sa. Sofie zastala v strede zaplaveného námestia.

Vlci v ľudskej podobe mali na sebe imperiálne uniformy a na golieroch sa im leskli malé strieborné šípky. Jedna za každého zlomeného špióna vzbúrencov. Sofie sa obrátil žalúdok. Také šípky nosil iba jeden typ hrôzovlkov. Lanina súkromná jednotka. Najelitnejší tím zo všetkých premenlivých.

Prístavom sa rozľahol hrdelný hvizd. Varovanie a zbohom.

A tak Sofie vyskočila na okraj fontány a usmiala sa na blížiacich sa vlkov. Nezabijú ju, pretože Laň na ňu čaká. Chce ju vypočúvať. Ich škoda, že nevedia, kto Sofie v skutočnosti je. Nie je ani človek, ani bosorka.

Nechala plynúť svoju moc, čo nahromadila v prístave.

Praskajúca energia sa jej zvíjala na končekoch prstov a medzi krátkymi hnedými vlasmi. Vtedy to jednému z hrôzovlkov došlo – spojil si to, čo videl, s mýtmi, ktoré vaniri šepkali svojim deťom.

„*Doriti, ona je iskrica!*“ zreal, lenže v tej chvíli už Sofie uvoľnila moc a nasmerovala ju na vodu na námestí. Vlci v nej stáli až po členky.

Nemali najmenšiu šancu.

Kým elektrina dokončovala dielo, Sofie sa otočila k prístavu. Sotva pozrela na zuhoľnatené mŕtvolky ležiace vo vode aj s ich striebornými šípkami, teraz rozžeravenými dočervena.

Ďalší hvizd. Ešte mala šancu to stihnúť.

Trhane dýchajúc, s čľapotom prebehla cez námestie.

Hrôzovlk mal pravdu len sčasti. Bola iskrica, ale iba čiastočne – jej prastará matka mala za druhu človeka, predtým než ju popravili. A jej dar, teraz už viac legenda ako skutočnosť, sa znovu objavil u Sofie.

Preto ju vzbúrenci tak veľmi chceli mať na svojej strane, preto ju posielali na také nebezpečné misie. Preto si ju Pippa začala ceniť. Sofie mala pach a výzor človeka, ale v žilách jej driemala moc, ktorá mohla zabíjať v jedinom okamihu. Asteri už dávno vyvraždili väčšinu iskrečov a iskríc. Nikdy sa nedozvedela, ako jej prastará matka prežila, ale jej potomkovia udržali svoj pôvod v tajnosti. A ona takisto.

Až do chvíle pred tromi rokmi, keď jej uniesli a zabili rodinu. Vtedy išla na najbližšiu základňu Ophionu a ukázala im, čo presne dokáže, a vysvetlila, čo za to chce.

Nenávidela ich. Takmer tak, ako nenávidela asterov a svet, ktorý stvorili. Tri roky jej Ophion mával pred nosom prísľubom, že jej povedia, kde je Emile, že ho nájdu, že jej pomôžu ho oslobodiť, ak pôjde ešte na jednu misiu. Pippa a Silver možno verili v ich ciele, hoci sa ich snažili dosiahnuť inými spôsobmi, ale pre Sofie bol jediným cieľom Emile. Slobodný život by bol úžasný. Ale na čo by jej bol, ak by ho prežila úplne sama?

Toľkokrát pre toľkých rôznych vzbúrencov vytiahla energiu zo siete, svetiel i strojov a zabíjala a zabíjala, až kým jej z duše nezostali franforce. Často rozmýšľala, že sa na nich vykašle a nájde brata sama, ale nebola špiónka. Nemala sieť kontaktov. A tak zostala, a potichu si vytvárala vlastné lákadlo, ktorým bude väbiť Ophion. Dala si záležať, aby vedeli, aké dôležité informácie má, prv ako sa pustila do Kavally.

Rýchlejšie a rýchlejšie sa hnala k mólu. Ak tam aj nedobehne včas, možno tam je niekde čln, na ktorom sa dostane k parníku. Alebo môže plávať, až kým nebude dosť blízko, aby ju Silver vytiahol svojou mocou.

Bežala okolo polorozpadnutých domov po hrboľatých uliciach a cez chumáče hmly.

Drevené mólo medzi ňou a odchádzajúcim parníkom bolo prázdne. Sofie sa k nemu rozbehla.

Na palube Bodegraveny videla Silvera, pozeral sa jej smerom. Ale prečo ju nevezme svojou mocou? Keď prebehla ešte pár metrov, uvidela aj to, ako si na krvavú ranu na pleci pritláča ruku.

Nech sa nad ním Cthona zmiluje. Silver nevyzeral, že by zranenie bolo vážne, ale mala taký pocit, že vie, akým nábojom ho zasiahli. Nábojom s jadrom z gorziánskeho kameňa – a ten blokoval mágiu.

Jeho moc bola nepoužiteľná. Ale ak Silvera na lodi zasiahol ostreľovač... Sofie prudko zabrzdila.

V tieni budovy oproti dokom stál kabriolet. V ňom stále sedela Laň, rozvalená ako kráľovná, a ostreľovač vedľa nej mieril puškou na Sofie. Kde bol ten druhý, bolo jedno. Záležalo iba na tom jednom a jeho zbrani.

Pravdepodobne bola nabitá gorziánskymi nábojmi. Tými ju zloží za pár sekúnd.

V šere horeli ako dva uhlíky Lanine oči. Sofie odhadovala vzdialenosť ku koncu móla, lano, ktoré Silver nechal visieť z lode a ktoré sa za ňou ťahalo, kým sa loď pomaly vzdalovala od brehu.

Laň vyzývavo naklonila hlavu.

„Tak čo, si rýchlejšia ako strela?“ prehovorila klamlivo pokojným hlasom.

Sofie sa nepúšťala do slovných súbojov. Rýchlo ako vietor vo fjordoch v jej rodnej krajine sa vrhla k mólu. Vedela, že ostreľovač na ňu stále mieri.

Koniec móla a tmavý prístav za ním sa blížil.

Puška zahrnela.

Noc preťal Silverov výkrik ešte skôr, ako Sofie dopadla na drevené mólo a do tváre sa jej zaryli triesky. Náraz ňou poriadne otriasol a v pravom stehne pocítila ostrú bolesť, mala roztrhané svalstvo a roztriešтенú kosť. Bolesť bola taká obrovská, že nevládala ani zakričať.

Silver náhle stíchol a potom zreval na kapitána:

„Chod', chod', chod', chod'!“

Sofie aj ležiac tvárou na móle vedela, že je to zlé. Zdvihla hlavu, prehltna bolestivý výkrik. Z nosa jej kvapkala krv. Cítila otrasy spôsobené omega loďou ešte skôr, ako videla blížiac sa svetlá pod hladinou prístavu.

K Bodegraveny sa ako žraloky zbíhali štyri ponorkové bojové lode Impéria.

Pippa Spetsosová stála na palube vzbúreneckej lode Orrae a okolo nej sa rozprestieralo tmavé Haldrenské more. V diaľke ako zlaté hviezdy blikali prvosvetlá miest pozdĺž severného pobrežia Pangery.

Ona však hľadela na svetlá Servastu. A na malé svetielko, ktoré sa k nim blížilo.